

naar det ikke er Tilfældet, staa den kun som Noget, der vil forhale Sagen yderligere for Parterne til ingen væsentlig Nytte. — Endnu skal jeg kun tillade mig en Bemærkning med Hensyn til § 10, og det er da en Bemærkning, der egentlig kun gaar ud paa, at den Lanke, der blev fremsat af den ærede Landssthingsmand, ganske vist egner sig til at overveies, og jeg tror, at det er et af de Punkter, der vel ogsaa vil kunne være Tale om at drøfte nærmere i et Udvalg. Jeg kan ikke i dette Dieblit se, at der kan være nogen stor Betænknelighed forbunden med overhovedet at forbyde Forligskommissionen at afsiue en Sag; men det er et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg kun vil sige, at jeg er fuldkommen beredvillig til derom at underhandle med det eventuelle Udvalg og i Dørigt maa forbeholde mig nærmere Overveielse.

**Orenbøll.** Jeg vil blot tillade mig at gjøre en eneste Bemærkning, da det er mig, der har fremdraget Plakaten af 4de Januar 1800 angaaende Embedsmændene. Min Bemærkning kunde maaske let misforstaaes, saaledes som om jeg kunde ønske, at der gives Embedsmændene Seilighed til at kunne indgaa Forlig om Sigtelser imod dem, der berøre deres personlige Karakter eller Embedsførelse. For at afværge en saadan Formodning vil jeg tillade mig at udtale, at jeg er aldeles enig med den høitærede Minister i, at der ingen Grund er til at hæve Plakaten af 4de Januar 1800, idet jeg ikke skjønner rettere, end at det altid, baade for Embedsmanden selv og for hans Foresattes Skyld er rigtigst, at han faar en Dom i en saadan Sag. Det, jeg ønskede, var blot en Udtalelse af den høitærede Minister for, at det kunde slaas fast, at Plakaten af 4de Januar 1800 ikke officeres af Slutningsbestemmelsen i § 2.

**Jessen:** Jeg skal naturligvis ikke gjentage, hvad jeg har anført til Begrundelse af den Mening, jeg yttrede. Nu er der fra den høitærede Justitsminister og fra det ærede Medlem, der sidder foran mig (Orenbøll), fremkommet de Bemærkninger, som de have at gjøre gjældende ligeoverfor den, og det maa altsaa staa hen, hvorvidt min Betragtning har været rigtig eller ikke; men jeg skal dog blot tillade mig at gjøre, om jeg saa tør sige, nogle faa personlige Bemærkninger med Hensyn til, hvad der er fremkommet fra den høitærede Ministers og fra den ærede Landssthingsmands Side. Jeg skal begynde med at sige, at naar vi komme saa vidt, at den store Retsreform har været Gjenstand for Drøftelse i Befolkningen og kommer for, skal jeg gjøre mig al mulig Umage for, uagtet jeg ikke i dette Dieblit kan Andet end have Kjærlighed til den nuværende Retsordning, at sætte mig ind i alt det Nye, der kommer frem. — det er baade min Pligt og ogsaa min Lust, — men jeg bragte dette Punkt frem,

fordi dette Lovudkast gjør denne Forandring, denne efter min Mening væsentlige Forandring i Grundprinciperne for Forligsmæglingen, som her er kommen frem, uagtet det jo i Motiverne er hændes, at der ikke i den Henseende har været yttret nogen Anskuelse eller nogen Mening om, at der trænges til en saadan Reform. Det var med Hensyn dertil, jeg kom til at gjøre den Opfattelse gjældende — jeg vil gjerne tilstaa, at den maaske har været urigtig; det er jo noget ganske Individuelt —, at man vilde benytte dette Lovforslag som en Prøvesten paa, hvorvidt det kunde lade sig gjøre at gjennemføre — hvad jeg tror — gjennemgribende Reformen med Hensyn til et Punkt i Retsordenen, uagtet der ikke derom var fremkommet noget Ønske fra Befolkningens Side. Men, som sagt, det er jo ganske individuelt, hvorledes man opfatter saadanne Motiver, og derfor jeg i den Henseende skulde have fremsat Noget, som ikke er rigtigst, beder jeg det undskyldt; det var kun min Opfattelse. Jeg har derimod aldeles ikke, som baade den høitærede Minister og den ærede Landssthingsmand bemærkede, taget fejl i, at Forpligtelsen til at møde ved Forligsmæglingen ogsaa efter denne Lov bliver tilstede i samme Omfang som tidligere. Det har jeg paa ingen Maade overset; men jeg skal dog bemærke, at der er allerede en stor Løshed i den Maade, hvorpaa Loven amendes, idet man fra en Mængde Forligskommissioners Side betragter som et dødt Bogstav den Bestemmelse, at der skal bevises Lovligt Forfald for at kunne undlade personligt Møde, og jeg paaistaar, at denne Løshed vil blive endnu større, jo mere man udkaster den Lanke, at det i Grunden er tvivlsomt, om denne Forligsinstitution har nogen stor Betydning, eller om den medfører nogen stor Velsignelse. Jo mere man rokker derved, desmere vil der rundt om blive endnu større Ueggyldighed ved at paase, at den Forpligtelse, der er til personligt Møde, overholdes. Nu er der jo ikke faa Tilfælde, hvor det kan være tilladt Sagsførere at give Møde, nemlig naar vedkommende Part bor over 4 Mile borte fra Forligskredsens. Her er altsaa kun Tale om at udvide dette til alle de Tilfælde, hvor Sager anlægges af Folk indenfor Kredsens, naar de blot angive at have Forfald. Der er jo altsaa langt flere Tilfælde, hvor der kan blive Spørgsmaal om, at Sagsførere møde. Jeg skal ikke komme ind paa den hele Række af Betragtninger, jeg gjorde gjældende med Hensyn til Sagsførere, at jeg finder det uforeneligt med Forligsinstitutionen, at Sagsførere give Møde. Jeg skal blot fremhæve dette Æne, — og det var mit Hovedargument — at den Oprigtighed og Alenhed, hvormed Parterne efter Lanken i Forligsinstitutionen skulde kunne yttre sig lige overfor hinanden og lige overfor Forligsmægleren, i høi Grad tilintetgjøres eller svækkes, naar den ene Part lader møde ved en Sagsfører. Med Hensyn til hvad jeg fremsatte angaaende dette Gade-